

мжтни очи изъ чисто наредения дворъ, изъ гумното и оборитѣ, отеднажъ се изсипала първата бѣда на добрия селянинъ: заболѣла му кравата Бурянка. А Бурянка била гладка, добра, кротка и кърмѣла не само двѣтѣ Петрови момченца, а давала млѣко, отъ което младата домакиня правѣла: масло, сирене, смѣтана, които продавала скжпо и прѣскжпо на пазаря. Заболѣла Бурянка и прѣстанала да дава млѣко — не ядела, не пиела... Загрижили се селянинътъ и селянката, дѣцата зели да слабѣятъ безъ млѣко. Единъ день Петъръ отишелъ въ града за докторъ, който лѣкувалъ крави и коне. Дошелъ докторътъ, взелъ сума пари, но, когато да се връща конътъ назадъ, закуцалъ, закуцалъ: едва се прибралъ. Въ това врѣме Бурянка умрѣла.

Поплакала си стопанката, поплакали и дѣцата, поразкахърилъ се Петъръ, ала не отишло за дълго: дигналъ глава, подпрѣтналъ ржкави и заловилъ пакъ работа, двойно по-силна — не допивалъ, не доядалъ и не доспивалъ; заловила работа и домакинята; дѣцата, макаръ и малки, и тѣ — по гжби, по ягоди — носили въ града, продавали по пазаря, плетели кошове и ловили на рѣката риба и раци...

Единъ день Нуждата гледа и не вѣрва: Петъръ довелъ нова крава въ двора, нова и хубава, по-хубава отъ първата. . . И капнала тя отъ ядъ, позелѣнѣла, цѣла, и почнала да отнема на селянина ту едно, ту друго. Тежко му паднало това, ала и той и жена му запрѣтнали пакъ ржцѣ, привели пакъ кръстове, въздишатъ и работятъ:

— Воля божа! — шепнали си тѣ слѣдъ всѣка нова бѣда, и се хващали за работа.

Блѣскала се блѣскала Нуждата съ селянина, видѣла най-послѣ, че не може наддѣля, па една